

„Neeen,” zei ik hard. En ik weifelde. Ik dacht aan Netje, aan het blonde haar, aan haar ogen. Ik dacht aan die vervlogen jaren. Ik wist niet wat te doen. Mijn afschuw verdween om plaats te maken voor een onstilbaar verlangen.

„Het is dus aanvaard,” besliste hij kort. „Ik zal eerst deze jonge dame naar het perron brengen en dan trekken wij samen naar mijn huis. Wacht gij hier nog twee minuten.”

Ik liet mij behandelen als een willoze knaap. Zijn lepe tronie, zijn schijnheilig gebazel wekten mijn afkeer niet meer op. Ik knikte toestemmend en zij lieten mij alleen. Even dacht ik eraan: als ik nu ook maar wegliep, wat moet ik met hem door de stad gaan lopen? Ik wierp mijn cigaret weg en slikte het brakke speeksel door. En toen voelde ik mij binnenin weer zo week worden als daar straks. Netje nog één keer weerzien, het scheen zo zeer te voldoen aan de verbeterde wens van die ellendige nachten, wanneer ik zonder vaak de ogen wilde dwingen om zich te ontfermen over de lafheid van mijn hart.

Terwijl ik nog te dubben stond, of mij toch hield alsof ik nog twijfelde, alhoewel ik reeds zeker was dat ik niet zou vluchten, kwam hij terug in de wachtzaal binnen en greep hij mijn arm. Hij greep mijn arm en ik liet hem geworden, tien minuten nadat ik niets beters verlangd had, dan hem neer te mogen slaan.

„Laten wij er met de tram heenrijden, stelde hij voor. „Gij hebt zo erg veel tijd niet en het is betrekkelijk ver.”

Ik liet mij gewillig medevoeren en hij scheen er niet eens verwonderd over te zijn. Hij stond te praten en te kletsen zonder enige verpozing, alhoewel een stomme hoofdknik het enige antwoord was dat ik hem geven kon. Er was een vreemde beklemming die mij gevangen hield en waaruit ik niet bevrijd geraakte. De mensen, de bomen, de huizen schoten aan ons voorbij en ik zag dat alles aan alsof ik aan hun werkelijkheid twijfelde. Zo ellendig eraan toe was ik geworden.

Wij stapten af op de hoek van een donkere straat. Ik liep achter hem aan, want de weg was nog niet geplaveid en er viel over water- en modderplassen te springen. Links en rechts lagen bakstenen opgestapeld en in de duisternis waaraan ik mij begon te wennen, zag ik de vage gedaanten van in opbouw zijnde huizen. Eindelijk hield hij stil. Hij ontsloot een deur en duwde mij naar binnen. Vooraleer hij het licht aangedraaid had, hoorde ik Netje's stem die vroeg: „Zijt gij het, Herman?”

„Zeker!” riep hij luchtig terug. „En ik breng u iemand mee, vrouwtje!”

Zij stak de keukendeur open. De klaarte van het licht viel in de gang en ik zette de twee stappen nader. Ik keek haar aan, en achter haar zag ik een kind midden de vloer naar mij staan staren; ik zag haar en het ganse vertrek met een enkele blik en toen drukte ik haar hand en stamelde woorden die ik niet bedacht.